

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638130848/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

tes i Eftermiddag,« sagde han halvsagte, »jeg mærkede, at der var Noget mellem os.«

»Maaskee,« sagde hun rødrende,

»Og det var maaskee en dunkel Følelse af, at jeg havde en Uret mod Dem, som ubevidst drog mig saameget til Dem, for at jeg kunde opnaae Forsoning,« tilføjede han dristigt.

Hun svarede ikke; han tog sit Glas og tømte det med Blikket fæstet paa hende: »For Fortiden og for Fremtiden!«

Senere paa Aftenen, da Alt var roligt i Huset, sad Christian og Knud i en rolig Samtale paa den Førstes Værelse.

Knud Sparre og Christian havde været Venner fra Drengesaarene af, da de gik sammen i Latinskolen. Knud, som tidligt havde mistet sine Forældre, var i Kost hos en af Lærerne ved Skolen, hvor han fandt det temmelig kjedsommeligt, og da Kapitelgaarden med dens store, frugtrige Have laa lige i Nærheden, var det intet Under, at han saa ofte som muligt, under forskellige Paaskud om at læse sammen eller foretage andre lærde Øvelser i Fællesskab med Christian, ombyttede sit kjedsommelige Værelse med Naboens Herlighed. Dette var den egentlige Oprindelse til det venskabelige Forhold, der stiftedes under Jordbærs, Blomsters og Graapærers Auspicier. De to Drengene vare iøvrigt hinanden meget ulige. Christian var en jævntbegavet, godmodig, noget indolent Natur; hans Ven var ham langt overlegen i Begavelse, livlig, let bevægelig og gjorde Alting fuldtud.

Skoledrengene, der ere tilbøjelige til at see Alt fra et satirisk Synspunkt, forsøgte engang, da Cervantes' berømte Roman gik Klassen rundt som Morskabslæsning, at kalde ham Don Quixote; men Indførelsen af dette Øgenavn strandede paa Christians bestemte Modstand. Denne vilde paa ingen Maade taale en saadan Benævnelse, ikke alene fordi han virkelig holdt meget af Knud, men ogsaa fordi han indsaae, at man da meget let vilde falde paa at kalde ham Sanchos Pansa, da han var Knuds bestandige Ledsager. Han erklaerede derfor, da Forslaget kom frem, at Den, der brugte dette Øgenavn, ikke vilde blive inviteret til det store Selskab paa hans Fødselsdag, den største private Festlighed i